

52. szám.
Deczemb. 30-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Szilveszteréji áldomás.

Légy áldva muló év, légy áldva jövő év.
Te muló év azért, mit magaddal vittél,
Te jövő év azért, a mit hozni ígérsz.
Te muló év azért, a mit eltemettél,
Te jövő év azért, a mit föltámasztasz.
Te muló, a földből kitépott gyomokért:
Ártó tövist, földnek zsírját szívó dudvát,
Belénk csimpajkozott bogáncs termő fáját,
A gonosz kezétől közénk hintett konkolyt,
S azt a bürköt, mit az érdemmel itatnak

Te mind kigyomlálad, légy megáldva érte!
Te pedig jövő év hagyd nőni helyébe
Boldog békességnek fehér liljom szálát.
Háládatos földnek bőtermő kalászatát,
Közös szeretetnek mosolygó rózsáit,
S a honfi érdemnek örök zöld babérát.
Légy áldva muló év, mint egy megáldott sír,
Melyből szellem vissza kísérteni nem jár.
Légy áldva jövő év, mint megáldott bölcső,
Melynek új szülöttét várja hosszú élet.

Kakas Márton.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Fatalis alapot nekünk o esztendő bevizsire, is uj esztendő kikezdisre, (nem jól van: o esztendő kivigzisre, is uj esztendő bekezdisre; — így.) Mikor már beliptünk volna kipviselőházba, utánam szalagya petitioval a protestans, is oda-csukja atilam frakszarnyat, hogy se ki nem me-

hetem, se be nem mehetem. De hogy izs lehet protestans, a ki nem izs protestans?

Ez szip uj esztendei gratulatio!

Aztan míg elővesznek tisztelt választok, mikor vacatióra hazakergetnek, hogy mongyam meg, mit tanultam? Mit tanultam? Azt tanultam, hogy „jobb ma kit tuzok, mint holnap egy ve-

rib“: — „ha valakit mast ütnek, akkor nekem nem szükségem jajgatnom;“ — „elmúlt köpönyegnek nem kel eső;“ — „nima gyerekek izs, süketet anya izs megirti szavat — ha akarja.“

Azt izs kirdenek tülem, hogy mit hoztam nekik haza? Hat bizom kedvezs gyermekeim, a mihez hoza jutotam: it egy kis puszedli, it egy kis siffi, meg egy kis marczipank, egy kis borsoska, egy kis szopoka-nyaloka stb. De had ugyan ki tudna nektek egyebet osztogatnyi ünepekre? Hiszen nem vagyok én Mozsés, ki tiz nap alata egész zsidorszag számara valo törvényeket kütablakra lithografirozva haza tudot nekik hoznyi.

Hogy hogy lesz, mint lesz? Azt mar tudom. — Nagyon jól van az, kedvezs barátom uram, hogy minden mostani követ melet, a ki idegyüt, van egy másik elenjelölt, a ki othon marad. Mert

ha ezel az országgyütilisel nem boldogulunk, ha ez nem tuga penzumot jól elkiszitenyi, problemakra megfelelnyi, csak azt kel mondanyi: „sequens!“ Ezeket hazaküldünk; azokat, a kik othon maratak, behuzunk heletük, is ha azok joban tunak felelnyi, nekik adunk calculum eminentiae, ezek pedig kapjak signumot. Azirt csak tesik jó reminysigbe lenyi. Ha ezek a mostani kipviselök nem mentek semire, minden bizonyal kizen tartsanak magukat az othon maratak, mert akkor rajuk kerül a sor. Is így országgyütils nélkül nem leszünk soha, csakhogy lesz egy tili, meg egy nyari.

Adig izs maradok, a hogy muszaj

Alazatoz szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Az osztott koncz.

Elég *csattanós* példáját láttuk már a fejbeverősi választásoknak, lássunk most egy ellenkező genret.

X. 61-iki képviselő ellen föllépett Y. környékbeli hatalmas földesúr s elkezdett erősen traktálni.

X. pedig még akkor sem traktált.

Egyszer a többek között Q-falvi híveinek három mázsás hízott disznót küldött X. a földesúr.

Nagyon jól esett az nekik, leölték, megtisztították, felét elkészíték mindenféle alakban s még azon éjjel el is költék nagy vigassággal.

És a mikor már jól fel voltak készülve, akkor felállt a padra egy öreg kortes, és így szókokolt:

„Urak! Mink jól ettünk és ittunk, jelöltünk egészségére. Vagnak pedig még ebben a faluban más párthoz tartozó hazafiak is, a kik bennünket csüfolnak azért, hogy eszünk és iszunk. Én azt indítványozom, hogy kerekednénk fel rudakkal és dorongokkal, — de nem azért, hogy amazoknak a fejait beverjük, hanem hogy azt a megmaradt fél disznót rudakra fektetve, vinnők el kezük, hogy ők is részesüljenek az alkotmá-

nyosság malaczaiban, és minket többet ne gúnyolnának, hogy csak magunk eszünk, és őket nem is kínáljuk!“

Az indítvány közfelkiáltással elfogadtatván az Y. úr által ajándékozott fél sertés: X. jelölt úr udvarába átszállított és azontúl a Q-falviak valamit csak kaptak Y. úrtól, azt X. pártfeivel is mindig híven megoszták.

Y. úr pedig még most sem tudja, hogy mind a két pártot ő maga traktálta.

Deák Ferencz adomák.

XVI.

.....n gróf nagyon számított arra a 900 választóra, a kika nagy helységből össze voltak írva, s előre lefoglalva, hogy mind ő rá fognak szavazni. Azonbany, az ellenjelölt practicusabb *sportsman* volt nálánál; tudta, hogy a vadat nem elég meglőni, azt még haza is kell vinni; csak akkor dicselkedhet vele az ember, hogy szerenésével járt. — Ő tehát csak elnézte, hogy a választás előtti utolsó napokig hogy állítja fel a *hajtókat* az ellenjelölt, hogy fogja előle a *szelet*; — harmadnappal a választás előtt aztány egy szép este ott teremán, szekérre rakja mind a 900 választót, s elviszi

magával *haza*. Mikorn gróf *falkárjai* egy nappal később megjelennek a „*hallali*“-ra, bámulva látják, hogy a *fővad* mind eltűnt az erdőből, nem maradt ott más, csak a *suták*. — Tanuság belőle az, hogy a magasabb *sportnak* ez a neme még nagyon sok tanulmányozásra nyújt alkalmat Magyarországon.

XVII.

Egy bántalmazott választó tanubizonyosága.
„Alólirott *minden harag és keserűség nélkül* bizonyítom, hogy engemet az X. párt emberei a kocsimrul lehúztak, a fejemen öt lyukat ütöttek, két oldalbordám beverték, eszmasarkkal özszerugdaltak, három fogamat kiütötték, s lábamnál fogva meghurczoltak.“

Már azt még is nehéz elhinni, hogy mind ezt minden harag és keserűség nélkül bizonyíthassa!

XVIII.

Mihelyt *vacantia* támad.

Szokásnak tartatik, hogy az országgyűlés tagjai egymás között per tu legyenek. (Ez természetesen csak a felozlásig observáltatik, azután megint ki per „kend,“ ki per „excellentiád.“)

Egy kellemetlen egyéniség e jogalapon felszólít egy másik tisztelt hazafit, hogy legyenek ezután per tu.

— Igen szívesen, viszonz a felszólított, mihelyt *vacantia* támad.

— Micsoda *vacantia*?

— Hát, tetszik tudni, én egyszerre csak tizenegy emberrel szoktam per tu lenni, mert ha tizenharmad magammal lennék per tu, akkor ez évben meg kellene egynek halni közülünk. Most pedig be van töltve mind a tizenegy hely. Azért méltóztassék addig várakozni, míg egy vagy meghal, vagy olyan magasra avanzsiroz, hogy nem tegezhetem: akkor mingyárt elfoglalhatja **Ön** a helyét.

Oda az új kor hölgyéhez.

Az új kor hölgyéhez törjön dalom utat,

— Ha lantom szaván ért: —

Ki a földre dobja nemzeti ruháját

Idegen szabásért.

Hol Rákóczyné s az ősi honleányok,

Hogy bosszulni késnek?..

Mért a férfi kötve, végét vetni immár

E nemtelenségnek? —

Mily szem ez! — kiáltám lelkesülve egykor

Bókjaimat szórva, —

Szégyenlem ma már, hogy bolond észszel én is

Ábrándoztam róla!

Nem lövell szerelmet: kigyó — pillantása

Áldozatot kémel....

Óh, gyönyör! ha aztán vérszomjas fogára

Nemes vad esék el.

Ekként mérgeződik meg az ártatlan szív

S oly sok jó barátot

Mellöz el miatta, míg a vér belőle

Mind ki nem sziaárgott.

S élvezettel nézi a „kedves“ — mint ontja

Vérét ifja érte:

Pedig a hazáért omolhatott volna,

Annak szent földére.

Eh! mit, a hazáért?.. csak örült beszéd ez:

Nőnek nincs hazája!

— Hallom, mint kiáltják, ellenség, barátot

Kebleikre zárva.

Nincs ily nő előtt más, csak az érzelemnek

Részegítő kéje,

S mindent a mi szent, a gazdagság, a rang és

Kényelemhez mérne.

Színház a világa, maga játsza s nézi:

Neveti a könyvet.

Könyez, ha nevetnek silány játékára —

És nem halnak szörnyet.

Ifju kora gyűlölt, szívtelen csalásit

Álarcz alá rejtven,

Vén korábnn pedig, ha az álarcz lehullt:

Még gyűlöltebb, mert — vén!

Óh, de van kivétel!... fájdalmat szerez bár

Vallomásóm itten:

Csak nagyon kevés nem csalta meg bizalmam —

Pedig mindbe hittem!

S titeket az isten, kik nem ismertek hont,

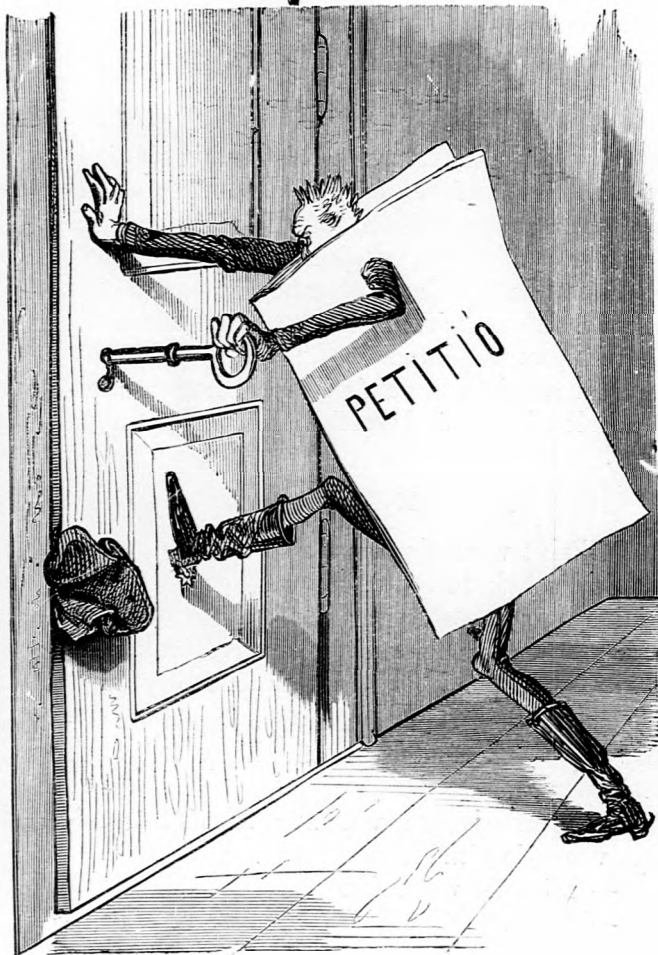
Tán azért nem ver meg:

Mert erényül nézi, hogy anyákká lesztek —

S nem mind lány a gyermek!

Balogh Zoltán.

Tallerossy Zebulon kínos helyzete.

A kortes.

Ébredj magyar, tegyen ki tenni képes,
 Fel, tette most minden derék magyar!
 Követjelölttől hegy, völgy, utca népes,
 Ki a hazának mind csak jót akar,
 Kinek nem kell stempli, fináncz se zsandár,
 Az oly jelöltet megbuktatni nagy kár.

Programot irnak oly csomót, mint egy ház,
 Mindent ígérnek: nem lesz több adó,
 Ki a hazáért telt torokkal lármáz,
 Az oly jelölt mind követnek való.
 Sőt azt is megválasztják a ki hallgat,
 Ha jó — és a mennyi kell — annyi bort ad.

Boldog világ. Széles magyar hazában
 Tenger gyanánt elárad a mi jó,
 Egyenjogú tót, rác, olá, s javában
 Virágzik az emancipaczió.
 Fogadd be mind te jó magyar felednek,
 Te jó vagy és túrd el, habár kivetnek.

Ím visszatért a régi jó kor ismét,
 A csákánynak dicső nagy korszaka,
 Lecsákányozzuk a ki bár nem is vét,
 Ha tolla nem látszik jól éjszaka:
 Fejér vagy zöld, kék, sárga? ősz fejére
 Hadd fesse tollát, üss, hadd fesse vére.

Tallerossy Zebulon osztja a vásárfiát a választóinak otthon.

Dicső szabadság! éljen a jelöltünk!
 Ígyunk, ígyunk, éljen hős Pártosi!
 Fel a kupával, mit ingyen üritünk,
 Az ellenfélnek sirban vánkosi.
 Együnk, ígyunk, s ha nincs más üsítik egymást,
 Elérte már hazánk a fölvirágzást.

Mi kell egyéb? szabadság és fain bor,
 Ingyen jutunk mind a kettőhöz el,
 Csaplárosunk elülhet már a jámbor,

Egymáshoz a tisztújítás közel,
 Követjelölt terem ma mint a gomba
 De nem ültetjük őket mind vagonba.

Fel a kupával és ólmos botokkal!
 Minden jó honfi fel, fel, tette hát!
 Hagyjunk fel a gond, bú és bánatokkal,
 Mentsük meg újra a dicső hazát.
 Engedjük át keserv és bút azoknak,
 Kik a választásoknál rendre buknak.

A szabadalmazott gyilkosok.

I. Ez megnyúz szabadon az uzsorájával.

II. Ez megmérge szabadon a csodaszereivel.

A szabadalmazott gyilkosok.

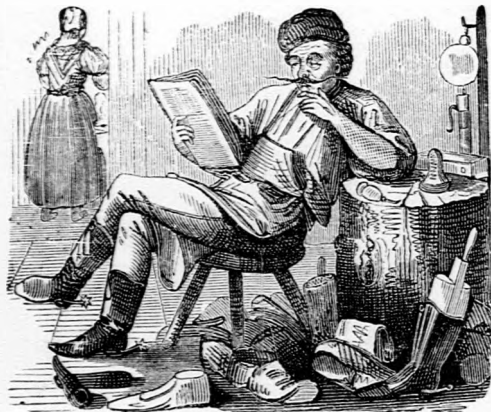

III. Ez megöl szabadon a szép szemével.

IV. Ez pedig agyonüt szabadon a kritikájával.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Óh én uram Isten! Adj már egyszer egy olyan egész esztendőt, a melyeknek az eleje is jó legyen, a vége is jó legyen!

— — Itt van ni! Készen van az új esztendőre az irtóztató nagy schisma! (No az bizony ugyan jó, hogy már egyszer kend is eszmarul kezd beszélni.) De nem eszmarul beszélék én, hanem schismarul. A nemes magistratus kiadta a rendeletet, hogy nem járunk többet a templomba, mert a plébánus megsértett bennünket. (Kendet is?) Hát! Én is külső tanács vagyok — ad hoc. (Ugyan mivel sértette meg kenteket a plébánus?) Avval, hogy a Gorové lakomán egy toasztot encyclázott ki, a minek az volt az értelme, hogy a városháza csak megnőtt lassankint három emeletesre, de a város urai nem követték a városház példáját. (Hogy azok is nem nőttek meg contignatiósrá?) Nem érted a dolgot. Az egyszeri nemzetőr ezredes is azt parancsolta a városi polgár őrséget vezénylő polgármester diszkapitánynak, hogy állítsa fel a fegyvereseit „drey mann hoch;“ — mire a diszkapitány azt felelte: „hm; nem lehet ám, mert lepotyognak egymás tetejéről.“ (Hát most mi fog történni?) Hát bizony az fog történni, hogy minden öszszeköttetés megszakittatik a városháza és a plébánia között. (Nem lehet az.) Hogy ne lehetne? láncoztol húzatunk az utczán keresztül s felszedetjük a trotoárt!

— — Íme itt van ismét egy új vívmány ránk nézve az európai diplomacia mezején! Párizsban nagyszerű sajtkiállítás volt e napokban, melyről hivatalos adatok nyomán így nyilatkoztattatik: „a beküldött sajtok között volt két osztrák sajt és egy magyar sajt.“ E szerint el van ismerve, hogy a mi osztrák, az nem magyar, s a mi magyar, az nem osztrák, és hogy a mi sajtunk önálló s

„nulli alio caseo obnoxius!“ Most tessék már beszélni Kuranda urnak!

— — (Hát az országgyűlés csakugyan azt határozta, hogy a görögök ünnepeit is meg kell tartani.) Csitt! Csenedesebben beszélj! Meg ne hallják a legények a műhelyben; mert akkor a görög ünnepeken is pecsenyét kérnek, s nem dolgoznak. (Még a pecsenye csak hagyj; az az egy pár malacz nem a világ; de bezzeg, ha mind azok, a kik ujesztendő napkor ajándékot kérnek, rácz ujesztendőkor megint előállnak gratulálni!)

— — Tréfás esetről tudósítanak, mely történt Vác városában egy érdemes kollégámmal, a ki is becsületes eszmadiamester levén, be akará magát iratni a választók sorába. Minthogy azonban sem 300 frtnyi fekvő vagyont nem tudott kimutatni, lévén egyedüli tőkéje az a tőke, a min varrni szokott, sem azt be nem bizonyíthatta, hogy még egy legénye is volna; ez alapról elmozdított. Ekkor azután azt allegálta, hogy ő nemes ember. Nemes levelét óhajták látni. Abból meg, óh fá-tum, az átkozott egér épen a nevet rágta ki. Ez sem találtatott érvényesnek. „No megálljanak az urak! elhozom a czimeremet;“ és ezt mondván, hazament; levette a műhelye fölött kiakasztva lebegő czimert, melyen is két oroszlány tart egy piros csizmát, aláírva „Nemes Kampós Mátyás,“ s e documentummal felfegyverkezve, visszaronított ismét a beiró bizottmányra; — s erre az okmányra csakugyan meg is adatott neki a választói jog. (Igen helyesen történt.)

Mese.

- Honnan jösz?
- Egy menazsériából.
- Mit láttál ottan?
- Egy *rókát*, a ki addig dicséri a varju éneklő hangját, míg az kiejti a szájából a sajtot, aztán egy *másik rókát*, a ki savanyunak találja a szőlőt, egy *disznót*, a ki a sárban hever; egy *birkrát*, a ki el hagyja magát darabszámra adni, aztán meg egy *sajjkót*, a ki páva tollakkal kérkedik, s igen szépen el tudja mondani azt a sok szót, a mit betanult.
- Hát az én követválasztásomon nem voltál?
- Hiszen most mondom, hogy onnan jövök.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.